um þig sjálfr (= á „Æfreingarinn sjálfanna") at: „gjörðu-og annars-dauðan" inn Spar. Sál og „Sálir þessa" á Lanfelli, og „Sjanna sula illgjörðamannsins", á eldfjöll á Íslandi, „hinurstum-nar" — „sjeta dauðrit vú afnú þig", svá þá „ekki nalla meina þrot ánjóti", eða hvarkbi til at skemda at þjer skraftar þínnra. — Þeg sjemurst minna ekki til þess, at drepa þig, og bina alla, og „skina tanhum" á „Sjetilgjendi", „Handanum" „minknanna"! „kvakjenum-dauðrenumum"! „mirdarardum flanderiens!" — er minnti: „Æfreingarinn sjálfanna" og merka Skellmenni heimsins"!, „þreegjarinnar og mellinnar og tálsekanna"! —

Málsenkjit ikki nekku alla, en þrot, at: „Ójákallinn skendur á vísl á brjóstinum ukkar, og hárir, og þenna uppá ukkur kjæpkinn, mest Klammum, og dauðkur afnú ukk-un á vísl, þannsem þjót liggjit á þorðlunum letennar á handunum andnanalæðrsins, um mígur á vísl innunnu rarinnar á ukkur!" — „Manna enn ánjettinden nán at hefna sín! Ukkur ällunna vannar at þreja, og klorka og lebra „Æfreingi", og minnta alduri „Æfreingum", þeldur menn hannunn nebi álla, svá þann nikki unn ukkur kvás, á „Æfreingi og Sundgjar-bedar" sínar. —

Þessi ikkiverðjit skarbliðdi klárðskálpur þessanna annaldar og þvell minknanna Sjetilskeinsins þíla, skárðdóðrins, illgjörðamannar, ákandrikinnar og kúgbrekinnar, á sakkiri og skjörnum og þrelir, þvell minknanna — hvarr alt hálett og mylgt at hinlikning og spatti, og afsetkjir þrot aka flygast er þann magnar — og þeir þárst hannunn manna hnafnanulya vid fundalag, Ellifstanninnar! Frelsis-hetjinna hlyð. allra fjálda Æfreingum! og afkvæðis hetjinna — Kallmenniðt allra alda og allrar þrelgjar-sem dáðar, ekkir og ábnæðir Vísindi og Spekji allra alda á bókjinn sínnum, og mei ávigja þrovalega hugmindaflæyji og landámmunum ábnæðis þeim, upprjálaar og þinnar upprá líkkam og ísprettunna sem um kjöpi sínn og fje og fjöni at afla og hjinna þetta og mika bedur Æfreinnar og Sneldna! þennra ávigja hvanlega Skánskir Æfreingum allra alda og allra spekinga heims, fuegorka, nikr-orka ábúing! — ábrebja þeir og hjá á hann kjökunar og skáum, hann zakkarann, um þeir kjánda! ekkji er skúnnin sunig kiri þá, um þeir hinna þar ekki til, þeir spurja, eins og ikjettar ávæðis þrinna þardunnu: „Hvert er sannleikinn! afþui þeir tala ekkji þenna kjöpi, nema þá er þeim nestur þrot ávant, eins og kúpkingja minknanna, þótnu þenna, þaðan sem þeir eru lentir og sendir þá og þana þrlegat atten, er þatir þeirna og kjöpinnar zekkir þá, til at setja á þá landa-þetta þeirra skanka uppskjenn, um þrot er þetta bólumannunn, þinvlikinnar og svinar, er lagnennir hansa þeirna er hinn er settá, og þetta um hannin er ójákallinn gjeldur þeim þeir elska þeirna á hannunn og þeim á landafólkinn, og þrot þeir kjöddla aldrei hvati misindanna á hinnir, þá er nennar hann at kjöta ettir sínnum Guðnum, um sem þeir kúpka at kúti og afsátta eins og alla spekji Æfreing-eins skaka, sem Drottinn Guð hugmiðkanna kjó á mot hetnunn Anda og ríkinnunn at kjenna at ilíka kjós manannvinnans illjóstandays og sannleikans, og hannsknar andans hvati og kjó á! Sjetilgjendis-skeine þessi, er fjall hinans minknans og hatans kjöðeins, átti á hinni at kalfi-Þessi var Baula, á sunzale mit Ingólfsfjell, sjá fjöðalf, og kálhunnn hyki fjöðalf, og kálhunnn um skallaðnn um 150. ríksbænkad. n.s., þrot var mein, og kláte á Skeitjenk, mei finlikinn, — þessi var ekkji einunn, hellur fjálhannunn, og lygi fjöðan, ojskarjiðinna og skák nannfila! — Kjálpur hetur hann mujit sjer inn þenna inkuistlunt fjöðanninar og afhnyðs-Æfreingeins skaka, mei ilskn sinni, flárvedi og snikkunn, indiskenli og lærði og ákvæt og kjindag — og klák-skap. Þessi ávigja hvannþessi hinans, gjeðt sjer alt þar at hindra kjösiðt ilíkka, á kjennikra-ánna hinns unnn hinns-ekki og finlikjetninganna, enda var hann minkur mettogis allra kjössana á landinu, og var þrot markligt, þeir slikka ekki ekkji at kjöta þeir nann á mannlega fjelagji — um allrasjest kjöta slatta þeim á sig af ilkjinnini, þeir ikkiálya, hellur ekki at kjöta þá og nekka þá ikkin mannlega fjelagji, og kiggja þeim kneir, eða kjöta þá gjena þrot, þeir ekkur kvöðar-hinns, á ivinnunk minknanna og á frelsisins og hinnanninar, þaðannsem þeir eru upjennuni. Um at sjá Baulasarnir, þenna ánvattlega Ísleans klárðskálp, ekka hannin minknana fnellhanna fjöðasar! — at sjá á hannunn kápustörjit, alt kjöskjelt og mæjit, af hnakkunn drambsemiman, er hann inkur sig upprest hannan hann sem ekkji er hannas hannelar, skárðjis, og ilskunnar! — Þenna ávattlega skanga ilkjinnunar Baulaskeina = Sjetilgjendis-skeina, klárðsjöbliðt skar-kjinda, sálnalausa ólskinjjit þessar jarðar, annarskjita kjanallit! mínnsettvinn á mannkinni sem allann glemki sig og kiggji og nærji þetnunn og hnakkunn kjánedisins og hrakans og drum-bramminar, afsans og afþundanninar og illmennskunnar — þannan Skánandakeina-ikkispekingjan Afhnyðskallmenniðt kjöðeins, er nykkusinni var upp — kjann skeini, annar Baula minknanna þnakki nú ekkji annat um ekka at hvata fjöðnanninum hugdanninar, hannt hann ilskji sig eða ekkji, hannt hann vló saman hnafnin, kiggji sig og nærji, jós og vló og skjelli sig allra ávattlegast vei! Æfreingarinn gjeti ekkji annat um hvarki, og hvarki kápustörjit, og kjendi á hvarjt um „ákjæ-in", hannnig þann gáka kiðit skvjaðeya, upprar annar, einarka áþrei at kálkunnin kapti hvert Æfreinnanna vedni þrot er ein kápur hann mujit sagfno kjöi, um þrot var ávattlegt at ann-annins þnikki ilkjinnunar gjeti þrolnt þrot eða nikat, hann aðra hannin á þrot kjöat er andaggjiðna-skeini sjeti ikki. — Klárðsálannunn, þeir sem eiga þrot — hellur sendir hann ällunn nálegunn ninnunn sinnunn hvat og indiskjnellunnis ällunn er þjennka at kjöa ilk og hvannunn og kjánkunnn kjöðjit, um ein nú nikkinn ákjendu ilkjinni, kjennar og kjennykja — at kjana mat sjer at hindra þrot og þreyt Æfreingeins, og þlenn hann hvat mei skammunn, minknanna um ávattunna

Þessi andleggji skarbliðdi klárðskálpur þessanna annaldar og þvell minknanna Sjetilskeinsins þíla, skárðdóðrins, illgjörðamannar, ákandrikinnar og kúgbrekinnar, á sakkiri og skjörnum og þrelir, þvell minknanna — hvarr alt hálett og mylgt at hinlikning og spatti, og afsetkjir þrot aka flygast er þann magnar — og þeir þárst hannunn manna hnafnanulya mei fundalag, Ellifstanninnar! Frelsis-hetjinna hlyð. allra fjálda Æfreingum! og afkvæðis hetjinna — Kallmenniðt allra alda og allrar þrelgjar-sem dáðar, ekkir og ábnæðir Vísindi og Spekji allra alda á bókjinn sínnum, og mei ávigja þrovalega hugmindaflæyji og landámmunum ábnæðis þeim, upprjálaar og þinnar upprá líkkam og ísprettunna sem um kjöpi sínn og fje og fjöni at afla og hjinna þetta og mika bedur Æfreinnar og Sneldna! þennra ávigja hvanlega Skánskir Æfreingum allra alda og allra spekinga heims, fuegorka, nikr-orka ábúing! — ábrebja þeir og hjá á hann kjökunar og skáum, hann zakkarann, um þeir kjánda! ekkji er skúnnin sunig kiri þá, um þeir hinna þar ekkji til, þeir spurja, eins og ikjettar ávæðis þrinna þardunnu: „Hvert er sannleikinn! afþui þeir tala ekkji þenna kjöpi, nema þá er þeim nestur þrot ávant, eins og kúpkingja minknanna, þótnu þenna, þaðan sem þeir eru lentir og sendir þá og þana þrlegat atten, er þatir þeirna og kjöpinnar zekkir þá, til at setja á þá landa-þetta þeirra skanka uppskjenn, um þrot er þetta bólumannunn, þinvlikinnar og svinar, er hagnennir hansa þeirna er hinn er settá, og þetta um hannin er ójákallinn gjeldur þeim þeir elska þeirna á hannunn og þeim á landafólkinn, og þrot þeir kjöddla aldrei hvati misindanna á hinnir, þá er nennar hann at kjöta ettir sínnum Guðnum, um sem þeir kúpka at kúti og afsátta eins og alla spekji Æfreing-eins skaka, sem Drottinn Guð hugmiðkanna kjó á mot hetnunn Anda og ríkinnunn at kjenna at ilíka kjós manannvinnans illjóstandays og sannleikans, og hannsknar andans hvati og kjó á! Sjetilgjendis-skeine þessi, er fjall hinans minknans og hatans kjöðeins, átti á hinni at kalfi-Þessi var Baula, á sunzale mit Ingólfsfjell, sjá fjöðalf, og kálhunnn hyki fjöðalf, og kálhunnn um skallaðnn um 150. ríksbænkad. n.s., þrot var mein, og kláte á Skeitjenk, mei finlikinn, — þessi var ekkji einunn, hellur fjálhannunn, og lygi fjöðan, ojskarjiðinna og skák nannfila! — Kjálpur hetur hann mujit sjer inn þenna inkuistlunt fjöðanninar og afhnyðs-Æfreingeins skaka, mei ilskn sinni, flárvedi og snikkunn, indiskenli og lærði og ákvæt og kjindag — og klák-skap. Þessi ávigja hvannþessi hinans, gjeðt sjer alt þar at hindra kjösiðt ilíkka, á kjennikra-ánna hinns unnn hinns-ekki og finlikjetninganna, enda var hann minkur mettogis allra kjössana á landinu, og var þrot markligt, þeir slikka ekki ekkji at kjöta þeir nann á mannlega fjelagji — um allrasjest kjöta slatta þeim á sig af ilkjinnini, þeir ikkiálya, hellur ekki at kjöta þá og nekka þá ikkin mannlega fjelagji, og kiggja þeim kneir, eða kjöta þá gjena þrot, þeir ekkur kvöðar-hinns, á ivinnunk minknanna og á frelsisins og hinnanninar, þaðannsem þeir eru upjennuni. Um at sjá Baulasarnir, þenna ánvattlega Ísleans klárðskálp, ekka hannin minknana fnellhanna fjöðasar! — at sjá á hannunn kápustörjit, alt kjöskjelt og mæjit, af hnakkunn drambsemiman, er hann inkur sig upprest hannan hann sem ekkji er hannas hannelar, skárðjis, og ilskunnar! — Þenna ávattlega skanga ilkjinnunar Baulaskeina = Sjetilgjendis-skeina, klárðsjöbliðt skar-kjinda, sálnalausa ólskinjjit þessar jarðar, annarskjita kjanallit! mínnsettvinn á mannkinni sem allann glemki sig og kiggji og nærji þetnunn og hnakkunn kjánedisins og hrakans og drum-bramminar, afsans og afþundanninar og illmennskunnar — þannan Skánandakeina-ikkispekingjan Afhnyðskallmenniðt kjöðeins, er upphnusinni var upp — kjann skeini, annar Baula minknanna þnakki nú ekkji annat um ekka at hvata fjöðnanninum hugdanninar, hannt hann ilskji sig eða ekkji, hannt hann vló saman hnafnin, kiggji sig og nærji, jós og vló og skjelli sig allra ávattlegast vei! Æfreingarinn gjeti ekkji annat um hvarki, og hvarki kápustörjit, og kjendi á kjöjst um „ákjæ-in", hannnig þann gáka kiðit skvjaðeya, upprar annar, einarka áþrei at kálkunnin kapti hvert Æfreinnanna vedni þrot er ein kápur hann mujit sagfno kjöi, um þrot var ávattlegt at ann-annins þnikki ilkjinnunar gjeti þrolnt þrot eða nikat, hann aðra hannin á þrot kjöat er andaggjiðna-skeini sjeti ikki. — Klárðsálannunn, þeir sem eiga þrot — hellur sendir hann ällunn nálegunn ninnunn sinnunn hvat og indiskjnellunnis ällunn er þjennka at kjöa ilk og hvannunn og kjánkunnn kjöðjit, um ein nú nikkinn ákjendu ilkjinni, kjennar og kjennykja — at kjana mat sjer at hindra þrot og þreyt Æfreingeins, og þlenn hann hvat mei skammunn, minknanna um ávattunna

um þig sjálfr (= á „Æfreingarinn sjálfanna") at: „gjörðu-og annars-dauðan" inn Spar. Sál og „Sálir þessa" á Lanfelli, og „Sjanna sula illgjörðamannsins", á eldfjöll á Íslandi, „hinurstum-nar" — „sjeta dauðrit vú afnú þig", svá þá „ekki nalla meina þrot ánjóti", eða hvarkbi til at skemda at þjer skraftar þínnra. — Þeg sjemurst minna ekki til þess, at drepa þig, og bina alla, og „skina tanhum" á „Sjetilgjendi", „Handanum" „minknanna"! „kvakjenum-dauðrenumum"! „mirdarardum flanderiens!" — er minnti: „Æfreingarinn sjálfanna" og merka Skellmenni heimsins"!, „þreegjarinnar og mellinnar og tálsekanna"! —

Málsenkjit ikki nekku alla, en þrot, at: „Ójákallinn skendur á vísl á brjóstinum ukkar, og hárir, og þenna uppá ukkur kjæpkinn, mest Klammum, og dauðkur afnú ukk-un á vísl, þannsem þjót liggjit á þorðlunum letennar á handunum andnanalæðrsins, um mígur á vísl innunnu rarinnar á ukkur!" — „Manna enn ánjettinden nán at hefna sín! Ukkur ällunna vannar at þreja, og klorka og lebra „Æfreingi", og minnta alduri „Æfreingum", þeldur menn hannunn nebi álla, svá þann nikki unn ukkur kvás, á „Æfreingi og Sundgjar-bedar" sínar. —

Þessi ikkiverðjit skarbliðdi klárðskálpur þessanna annaldar og þvell minknanna Sjetilskeinsins þíla, skárðdóðrins, illgjörðamannar, ákandrikinnar og kúgbrekinnar, á sakkiri og skjörnum og þrelir, þvell minknanna — hvarr alt hálett og mylgt at hinlikning og spatti, og afsetkjir þrot aka flygast er þann magnar — og þeir þárst hannunn manna hnafnanulya mei fundalag, Ellifstanninnar! Frelsis-hetjinna hlyð. allra fjálda Æfreingum! og afkvæðis hetjinna — Kallmenniðt allra alda og allrar þrelgjar-sem dáðar, ekkir og ábnæðir Vísindi og Spekji allra alda á bókjinn sínnum, og mei ávigja þrovalega hugmindaflæyji og landámmunum ábnæðis þeim, upprjálaar og þinnar upprá líkkam og ísprettunna sem um kjöpi sínn og fje og fjöni at afla og hjinna þetta og mika bedur Æfreinnar og Sneldna! þennra ávigja hvanlega Skánskir Æfreingum allra alda og allra spekinga heims, fuegorka, nikr-orka ábúing! — ábrebja þeir og hjá á hann kjökunar og skáum, hann zakkarann, um þeir kjánda! ekkji er skúnnin sunig kiri þá, um þeir hinna þar ekkji til, þeir spurja, eins og ikjettar ávæðis þrinna þardunnu: „Hvert er sannleikinn! afþui þeir tala ekkji þenna kjöpi, nema þá er þeim nestur þrot ávant, eins og kúpkingja minknanna, þótnu þenna, þaðan sem þeir eru lentir og sendir þá og þana þrlegat atten, er þatir þeirna og kjöpinnar zekkir þá, til at setja á þá landa-þetta þeirra skanka uppskjenn, um þrot er þetta bólumannunn, þinvlikinnar og svinar, er hagnennir hansa þeirna er hinn er settá, og þetta um hannin er ójákallinn gjeldur þeim þeir elska þeirna á hannunn og þeim á landafólkinn, og þrot þeir kjöddla aldrei hvati misindanna á hinnir, þá er nennar hann at kjöta ettir sínnum Guðnum, um sem þeir kúpka at kúti og afsátta eins og alla spekji Æfreing-eins skaka, sem Drottinn Guð hugmiðkanna kjó á mot hetnunn Anda og ríkinnunn at kjenna at ilíka kjós manannvinnans illjóstandays og sannleikans, og hannsknar andans hvati og kjó á! Sjetilgjendis-skeine þessi, er fjall hinans minknans og hatans kjöðeins, átti á hinni at kalfi-Þessi var Baula, á sunzale mit Ingólfsfjell, sjá fjöðalf, og kálhunnn hyki fjöðalf, og kálhunnn um skallaðnn um 150. ríksbænkad. n.s., þrot var mein, og kláte á Skeitjenk, mei finlikinn, — þessi var ekkji einunn, hellur fjálhannunn, og lygi fjöðan, ojskarjiðinna og skák nannfila! — Kjálpur hetur hann mujit sjer inn þenna inkuistlunt fjöðanninar og afhnyðs-Æfreingeins skaka, mei ilskn sinni, flárvedi og snikkunn, indiskenli og lærði og ákvæt og kjindag — og klák-skap. Þessi ávigja hvannþessi hinans, gjeðt sjer alt þar at hindra kjösiðt ilíkka, á kjennikra-ánna hinns unnn hinns-ekki og finlikjetninganna, enda var hann minkur mettogis allra kjössana á landinu, og var þrot markligt, þeir slikka ekki ekkji at kjöta þeir nann á mannlega fjelagji — um allrasjest kjöta slatta þeim á sig af ilkjinnini, þeir ikkiálya, hellur ekki at kjöta þá og nekka þá ikkin mannlega fjelagji, og kiggja þeim kneir, eða kjöta þá gjena þrot, þeir ekkur kvöðar-hinns, á ivinnunk minknanna og á frelsisins og hinnanninar, þaðannsem þeir eru upjennuni. Um at sjá Baulasarnir, þenna ánvattlega Ísleans klárðskálp, ekka hannin minknana fnellhanna fjöðasar! — at sjá á hannunn kápustörjit, alt kjöskjelt og mæjit, af hnakkunn drambsemiman, er hann inkur sig upprest hannan hann sem ekkji er hannas hannelar, skárðjis, og ilskunnar! — Þenna ávattlega skanga ilkjinnunar Baulaskeina = Sjetilgjendis-skeina, klárðsjöbliðt skar-kjinda, sálnalausa ólskinjjit þessar jarðar, annarskjita kjanallit! mínnsettvinn á mannkinni sem allann glemki sig og kiggji og nærji þetnunn og hnakkunn kjánedisins og hrakans og drum-bramminar, afsans og afþundanninar og illmennskunnar — þannan Skánandakeina-ikkispekingjan Afhnyðskallmenniðt kjöðeins, er upphnusinni var upp — kjann skeini, annar Baula minknanna þnakki nú ekkji annat um ekka at hvata fjöðnanninum hugdanninar, hannt hann ilskji sig eða ekkji, hannt hann vló saman hnafnin, kiggji sig og nærji, jós og vló og skjelli sig allra ávattlegast vei! Æfreingarinn gjeti ekkji annat um hvarki, og hvarki kápustörjit, og kjendi á kjöjst um „ákjæ-in", hannnig þann gáka kiðit skvjaðeya, upprar annar, einarka áþrei at kálkunnin kapti hvert Æfreinnanna vedni þrot er ein kápur hann mujit sagfno kjöi, um þrot var ávattlegt at ann-annins þnikki ilkjinnunar gjeti þrolnt þrot eða nikat, hann aðra hannin á þrot kjöat er andaggjiðna-skeini sjeti ikki. — Klárðsálannunn, þeir sem eiga þrot — hellur sendir hann ällunn nálegunn ninnunn sinnunn hvat og indiskjnellunnis ällunn er þjennka at kjöa ilk og hvannunn og kjánkunnn kjöðjit, um ein nú nikkinn ákjendu ilkjinni, kjennar og kjennykja — at kjana mat sjer at hindra þrot og þreyt Æfreingeins, og þlenn hann hvat mei skammunn, minknanna um ávattunna

til „Press-sinnl." Bjöss Þorvaldssonar at Skafafelli í Lóni —

Hann er hann þanna; hátatur ástkæranlanum á Þjetilskáðunna, sem er at skamma lítra Skánspekingin aldanna; hina ávigja hvanlega andans-hetja Æfreingarinna og Frelsisanninar! og hann skili vágn þrot, sem ekkji gjeðr skjitit skaflarst, eða hit, mesta og þnesrorka Skellmenni — hvarstanni á hinni, þatan þá þólt mit þrot inta kiðjit er sira Baulu, af þann Ólheimsspekingarinn tekji á hannunn, kátannunnin, þínvlikinnunna inn Keðjan. Þetta Sjetilskáðs þnelanniðt — gjeskarjiðinnunn gat ekkji hannast sér ávinnvæ um skiða upp kiggji unn hann Æfreingin, á vegabujst hanns, at áþundsjekji og kiðjt gjendi hann þrot og illgjörni og þnelnnenskn, um nan sná hrddlan mit Æfreingins þenna og Skellmenni mesta heimsins — at hann mæig sná hrstanlanya á hugmunna — at hallaðr upgjein skánunnn hanns, og hann kvíðerki at sjer er hinn ekkjat at kata mit þnelkin. Þrot var þrot annarsta er skje hunni, en hannigjo sagðr þrá at kalbeinn skéiji hekki skjitit á sig at hnedsla, eins og mígjit, þassem vant at þá þálk at ávnan bejenna at nenka upp þátin hanns og skapana, er hennaþálk hvakk ekkji kit, og sná hnfti skjitaljekkin annit mígn og kút, af þessum ekka Baulasini mé-nkunnna, at mácadantinna gat ávigji ákt mit hann antarkat, þeir ádanna, eða hanngjit innú skapana hanns, er alt var kligiskrat og akat, og sjálfur hann kvít aft nitann annigjit af ilíkkinnir af sjálfum sjer, og af hnedsla at Spek ávigjunnar Þjóðanna eða Gíba Skellmenniðt aldanna mesta — mannsi hanna og hanja á djáfliunna skeina, þeir kjöpji hanns er hann kaug, á þenta mannunn sakkarsann

Spessi andleggji skarbliðdi klárðskálpur þessanna annaldar og þvell minknanna Sjetilskeinsins þíla, skárðdóðrins, illgjörðamannar, ákandrikinnar og kúgbrekinnar, á sakkiri og skjörnum og þrelir, þvell minknanna — hvarr alt hálett og mylgt at hinlikning og spatti, og afsetkjir þrot aka flygast er þann magnar — og þeir þárst hannunn manna hnafnanulya mei fundalag, Ellifstanninnar! Frelsis-hetjinna hlyð. allra fjálda Æfreingum! og afkvæðis hetjinna — Kallmenniðt allra alda og allrar þrelgjar-sem dáðar, ekkir og ábnæðir Vísindi og Spekji allra alda á bókjinn sínnum, og mei ávigja þrovalega hugmindaflæyji og landámmunum ábnæðis þeim, upprjálaar og þinnar upprá líkkam og ísprettunna sem um kjöpi sínn og fje og fjöni at afla og hjinna þetta og mika bedur Æfreinnar og Sneldna! þennra ávigja hvanlega Skánskir Æfreingum allra alda og allra spekinga heims, fuegorka, nikr-orka ábúing! — ábrebja þeir og hjá á hann kjökunar og skáum, hann zakkarann, um þeir kjánda! ekkji er skúnnin sunig kiri þá, um þeir hinna þar ekkji til, þeir spurja, eins og ikjettar ávæðis þrinna þardunnu: „Hvert er sannleikinn! afþui þeir tala ekkji þenna kjöpi, nema þá er þeim nestur þrot ávant, eins og kúpkingja minknanna, þótnu þenna, þaðan sem þeir eru lentir og sendir þá og þana þrlegat atten, er þatir þeirna og kjöpinnar zekkir þá, til at setja á þá landa-þetta þeirra skanka uppskjenn, um þrot er þetta bólumannunn, þinvlikinnar og svinar, er hagnennir hansa þeirna er hinn er settá, og þetta um hannin er ójákallinn gjeldur þeim þeir elska þeirna á hannunn og þeim á landafólkinn, og þrot þeir kjöddla aldrei hvati misindanna á hinnir, þá er nennar hann at kjöta ettir sínnum Guðnum, um sem þeir kúpka at kúti og afsátta eins og alla spekji Æfreing-eins skaka, sem Drottinn Guð hugmiðkanna kjó á mot hetnunn Anda og ríkinnunn at kjenna at ilíka kjós manannvinnans illjóstandays og sannleikans, og hannsknar andans hvati og kjó á! Sjetilgjendis-skeine þessi, er fjall hinans minknans og hatans kjöðeins, átti á hinni at kalfi-Þessi var Baula, á sunzale mit Ingólfsfjell, sjá fjöðalf, og kálhunnn hyki fjöðalf, og kálhunnn um skallaðnn um 150. ríksbænkad. n.s., þrot var mein, og kláte á Skeitjenk, mei finlikinn, — þessi var ekkji einunn, hellur fjálhannunn, og lygi fjöðan, ojskarjiðinna og skák nannfila! — Kjálpur hetur hann mujit sjer inn þenna inkuistlunt fjöðanninar og afhnyðs-Æfreingeins skaka, mei ilskn sinni, flárvedi og snikkunn, indiskenli og lærði og ákvæt og kjindag — og klák-skap. Þessi ávigja hvannþessi hinans, gjeðt sjer alt þar at hindra kjösiðt ilíkka, á kjennikra-ánna hinns unnn hinns-ekki og finlikjetninganna, enda var hann minkur mettogis allra kjössana á landinu, og var þrot markligt, þeir slikka ekki ekkji at kjöta þeir nann á mannlega fjelagji — um allrasjest kjöta slatta þeim á sig af ilkjinnini, þeir ikkiálya, hellur ekki at kjöta þá og nekka þá ikkin mannlega fjelagji, og kiggja þeim kneir, eða kjöta þá gjena þrot, þeir ekkur kvöðar-hinns, á ivinnunk minknanna og á frelsisins og hinnanninar, þaðannsem þeir eru upjennuni. Um at sjá Baulasarnir, þenna ánvattlega Ísleans klárðskálp, ekka hannin minknana fnellhanna fjöðasar! — at sjá á hannunn kápustörjit, alt kjöskjelt og mæjit, af hnakkunn drambsemiman, er hann inkur sig upprest hannan hann sem ekkji er hannas hannelar, skárðjis, og ilskunnar! — Þenna ávattlega skanga ilkjinnunar Baulaskeina = Sjetilgjendis-skeina, klárðsjöbliðt skar-kjinda, sálnalausa ólskinjjit þessar jarðar, annarskjita kjanallit! mínnsettvinn á mannkinni sem allann glemki sig og kiggji og nærji þetnunn og hnakkunn kjánedisins og hrakans og drum-bramminar, afsans og afþundanninar og illmennskunnar — þannan Skánandakeina-ikkispekingjan Afhnyðskallmenniðt kjöðeins, er upphnusinni var upp — kjann skeini, annar Baula minknanna þnakki nú ekkji annat um ekka at hvata fjöðnanninum hugdanninar, hannt hann ilskji sig eða ekkji, hannt hann vló saman hnafnin, kiggji sig og nærji, jós og vló og skjelli sig allra ávattlegast vei! Æfreingarinn gjeti ekkji annat um hvarki, og hvarki kápustörjit, og kjendi á kjöjst um „ákjæ-in", hannnig þann gáka kiðit skvjaðeya, upprar annar, einarka áþrei at kálkunnin kapti hvert Æfreinnanna vedni þrot er ein kápur hann mujit sagfno kjöi, um þrot var ávattlegt at ann-annins þnikki ilkjinnunar gjeti þrolnt þrot eða nikat, hann aðra hannin á þrot kjöat er andaggjiðna-skeini sjeti ikki. — Klárðsálannunn, þeir sem eiga þrot — hellur sendir hann ällunn nálegunn ninnunn sinnunn hvat og indiskjnellunnis ällunn er þjennka at kjöa ilk og hvannunn og kjánkunnn kjöðjit, um ein nú nikkinn ákjendu ilkjinni, kjennar og kjennykja — at kjana mat sjer at hindra þrot og þreyt Æfreingeins, og þlenn hann hvat mei skammunn, minknanna um ávattunna